

Вовк-скиглій

Ганявся старий вовк за зайцями, а піймати так і не зміг. Захекався. Удалині лише сірі хвостики майнули.

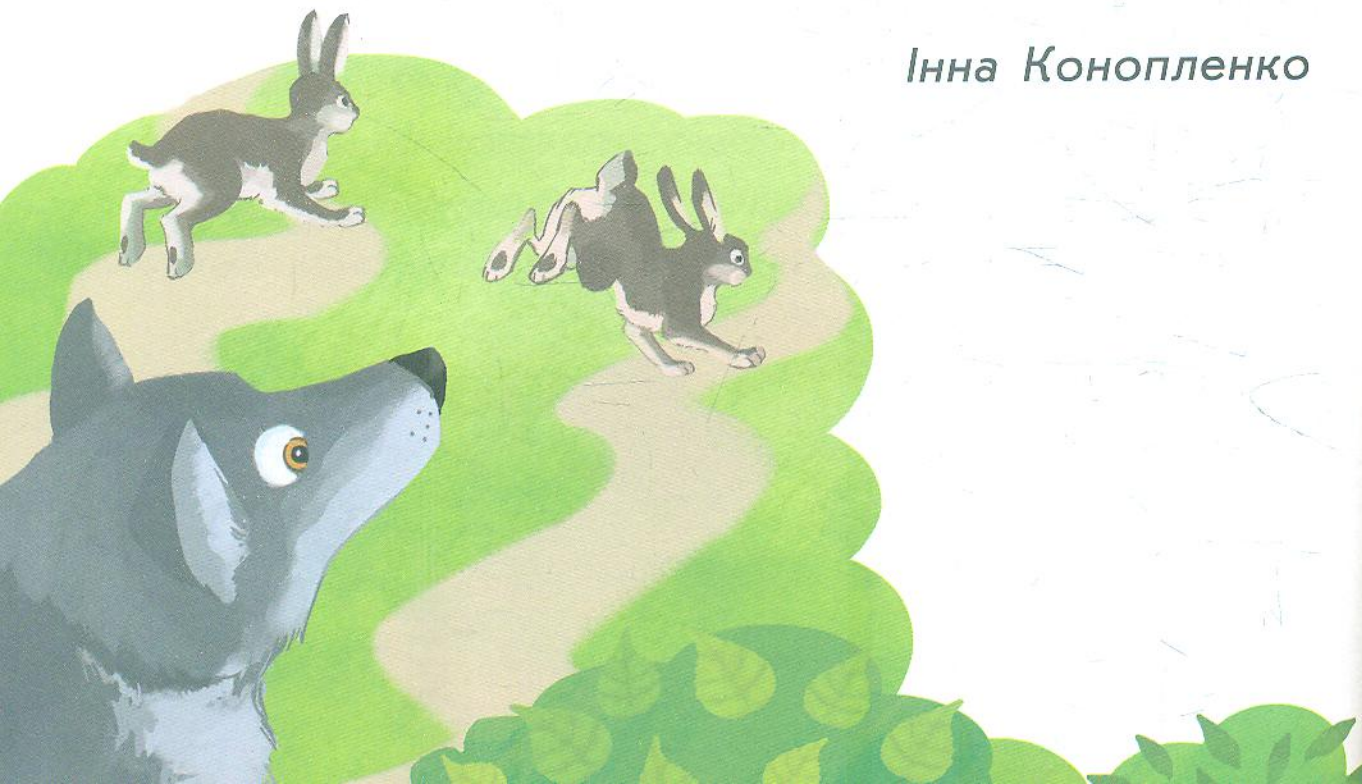
— Ех, зайці, зайці... Прудконогі, молоді... Бігають собі світом із лісу в ліс. І знай, мандрують... — зітхаючи, розмірковував вовк.

— Чого сумний такий, вовче? — запитала хижака гава з гілки.

— Старий уже я, а життя не бачив. Лише за зайцями ганявся, аби живіт напхати. Якби знову молодим стати, я б світом мандрував! — і вовк мрійливо закотив очі.

А тим часом повз нього прошмигнув іще один заєць. Ох і розлютився вовк! І голодним лишився, і нещасним.

Інна Конопленко

Промінці-мандрівники

Хлопчик Марко дуже любив поспати. Бо йому завжди снилися цікаві сни, у яких він мандрував світом. Батькам доводилося довго його будити, і він щоразу запізнювався до школи.

Якось до дитячої зазирнули сонячні промінчики. Вони стали лоскотати хлопчика й щебетати: «Летімо з нами, побачиш дивовижний край!».

Марчик розплющив очі. Не встиг він піднятися з ліжка, як промінці підхопили його й понесли понад полями й луками. Побачив Марко високі гори з неймовірними смереками, квітучі лани із синіми волошками й дзвіночками, сонячними кульбабками й звіробоем, грайливими ромашками, чарівними червоними маками. Послухав чудові співи солов'я та чорного дрозда. А від вигляду синього моря йому аж дух перехопило!

— Це лише маленька частка того, що ми хотіли показати,— сказали промінчики.— Щоранку ми прилітатимемо за тобою й братимемо в подорож, якщо не лінитимешся.

Марко незчувся, як опинився у своїй кімнаті. Він одразу ж побіг умиватися, а за сніданком сказав батькам:

— Я тепер щоранку сам вставатиму!

Інна Конопленко